

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
SECȚIA COMERCIALĂ ȘI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr

DECIZIA NR.

Ședința publică din data de 2009

Președinte -

Judecători

Grefier -

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de contestatoarea S.C. S.R.L. cu sediul în comuna , sat , Județ Dâmbovița, împotriva sentinței nr. din data de pronunțate de Tribunalul Dâmbovița în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE DÂMBOVIȚA**, cu sediul în Târgoviște, str.Calea Domnească, nr. 166, Județ Dâmbovița.

Recursul este timbrat cu taxa judiciară de timbru în cuantum de lei, potrivit chitanței nr. și timbru judiciar de lei, ce au fost anulate de către instanță și atașate la dosarul cauzei.

La apelul nominal făcut în ședință publică, au răspuns pentru recurenta contestatoare, administrator asistat de avocat , lipsă fiind intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Dâmbovița.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că dosarul se află la primul termen de judecată, după care:

Având cuvântul pentru recurentă, avocat , depune la dosar chitanța nr. , prin care face dovada achitării taxei de timbru în cuantum de lei și timbre judiciare de lei, după care alte cereri nu mai are de formulat.

Curtea, luând act că nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra recursului.

Avocat , având cuvântul, solicită admiterea recursului, precizând că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 304 pct.9 C.pr.civ., dar și ale art. 304 pct.7 C.pr.civ.

Arată că sentința recurată nu cuprinde motivele ce au stat la baza convingerii instanței și nici cele care au înlăturat susținerile recurente. Mai arată că decizia de impunere a fost emisă în baza raportului de inspecție fiscală, stabilindu-se în sarcina societății obligații suplimentare de plată pe motiv că

unul din furnizori nu ar fi funcționat la domiciliul social declarat și nu ar fi depus declarațiile privind obligațiile către bugetul general consolidat.

Deși societatea a respectat integral prevederile legale estimate pentru deducerea TVA, documentele fiind înregistrate în mod corect în contabilitate,

instanța de fond a apreciat că societatea ar fi consemnat în evidențele contabile date fictive.

Facturile au fost emise în aprilie 2005, au fost înregistrate în aceeași lună, deși legiuitorul acordă un anumit termen pentru ca beneficiarul și furnizorul să intre în legalitate.

În temeiul art. 312 C.pr.civ., solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței recurate și pe fond admiterea contestației, anularea actelor administrative pe baza cărora s-a emis titlul de creanță precum și a celor subsecvente și exonerarea societății de la plata sumei de   lei.

Nu solicită cheltuieli de judecată.

CURTEA

Deliberând asupra recursului de față constată:

Prin cererea înregistrată la   2009 la Tribunalul Dâmbovița, reclamanta SC   SRL Târgoviște, a formulat contestație împotriva decizia de impunere nr.   emisă de pârâta DGFP Dâmbovița.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că s-au stabilit obligații de plată în mod eronat pentru perioada controlată de   lei care reprezintă   lei TVA,   lei majorări aferente TVA,   lei impozit pe profit suplimentar, și   lei majorări aferente impozitului pe profit.

Mai arată reclamanta că aceste obligații suplimentare de plată au fost stabilite pe motiv că unul dintre furnizorii de la care a achiziționat mărfuri, respectiv SC   SRL nu funcționează la sediul social declarat și nu a depus declarațiile privind obligațiile către bugetul general consolidat, deconturile de TVA și celelalte situații la organul fiscal.

Organul fiscal a sesizat organul de cercetare penală care prin Ordonanța din 10.10.2008 a dispus scoaterea de sub urmărirea penală, reclamanta respectând integral prevederile legale existente pentru deducerea TVA și toate documentele fiind înregistrate în mod corect în contabilitate.

Pârâta a depus la dosar o întâmpinare prin care a solicitat respingerea contestației arătând că documentele ce au stat la baza înregistrării în contabilitate a cheltuielilor nu au îndeplinit condițiile legale.

Prin sentința nr.   din   2009, Tribunalul Dâmbovița a respins cererea formulată de contestatoarea SC   SRL, în contradictoriu cu intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că reclamanta a înregistrat în evidențele contabile facturile fiscale cu indicația emitentului SC SRL la 02.04.2005, însă la această dată respectiva societate nu exista, nefiind înregistrată la ORC. Mai mult SC SRL a fost înregistrată și atestată fiscal la , iar formularele de facturi au fost ridicate de aceasta la)

Conform art. 146 alin.2 din Codul Fiscal, pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, dar pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei, conform art. 150 alin. (1) lit. b)-g), aceasta trebuie să îndeplinească următoarele condiții: pentru taxa: 1. să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) sau documentele prevăzute la art. 155¹ alin. (1); și 2. să înregistreze taxa ca taxă colectată în decontul aferent perioadei fiscale în care ia naștere exigibilitatea taxei.

S-a mai arătat că, potrivit art.155 alin.5 din același act normativ, factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

- a) numărul de ordine, în baza uneia sau mai multor serii, care identifică factura în mod unic;
- b) data emiterii facturii;
- c) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, după caz, ale persoanei impozabile care emite factura;
- d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, ale reprezentantului fiscal, în cazul în care furnizorul/prestatorul nu este stabilit în România și și-a desemnat un reprezentant fiscal, dacă acesta din urmă este persoana obligată la plata taxei;
- e) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, ale cumpărătorului de bunuri sau servicii, după caz;
- f) numele și adresa cumpărătorului, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA, în cazul în care cumpărătorul este înregistrat, conform art. 153, precum și adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile, în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. d);
- g) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153, ale reprezentantului fiscal, în cazul în care cealaltă parte contractantă nu este stabilită în România și și-a desemnat un reprezentant fiscal în România, în cazul în care reprezentantul fiscal este persoană obligată la plata taxei;
- h) codul de înregistrare în scopuri de TVA furnizat de client prestatorului, pentru serviciile prevăzute la art. 133 alin. (2) lit. c)-f), lit. h) pct. 2 și lit. i);
- i) codul de înregistrare în scopuri de TVA cu care se identifică cumpărătorul în celălalt stat membru, în cazul operațiunii prevăzute la art. 143 alin. (2) lit. a);
- j) codul de înregistrare în scopuri de TVA cu care furnizorul s-a identificat în alt stat membru și sub care a efectuat achiziția intracomunitară în România,

precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA, prevăzut la art. 153 sau 153¹, al cumpărătorului, în cazul aplicării art. 126 alin. (4) lit. b);

k) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la art. 125¹ alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

l) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, cu excepția cazului în care factura este emisă înainte de data livrării / prestării sau încasării avansului;

m) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor, pentru fiecare cotă, scutire sau

operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț;

n) indicarea, în funcție de cotele taxei, a taxei colectate și a sumei totale a taxei colectate, exprimate în lei, sau a următoarelor mențiuni:

Tribunalul, având în vedere situația de fapt reținută din probele dosarului, a apreciat că cerințele legale pentru conținutul facturilor nu se referă la un caracter pur formal, ci la date reale care îndeplinesc condițiile prevăzute de lege.

Or, atâta timp cât reclamanta a procedat la înregistrarea unor facturi pentru o operațiune efectuată la o dată la care societatea respectivă nu exista, nu poate reține decât faptul că tranzacțiile înregistrate nu au fost efectuate în realitate, neexistând la respectiva dată societatea căreia reclamanta să-i fi achitat un preț și TVA pentru mărfurile respective, astfel că în mod corect a reținut pârâta că dreptul de deducere al TVA nu a luat naștere pe baza unor documente pur formale care nu consemnează tranzacții reale. În sprijinul acestei constatări vine chiar și ordonanța de scoatere de sub urmărire penală, unde numitul, cel care apare pe facturile respective ca delegat al SC

SRL, a declarat că nu a semnat nici o factură și nici nu are cunoștință de acele facturi.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs SC SRL, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului întemeiat pe disp.art. 312,304 pct.7 și 9 Cod pr.civilă, recurenta contestatoare învederează că sentința nu cuprinde în considerentele sale motivele care au stat la baza formării convingerilor instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat susținerile sale, prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 261 Cod pr.civilă.

Astfel, instanța a procedat doar la reproducerea art. 146(2), art. 150 și art. 155(5) din Codul fiscal, după care, fără a expune nici un argument de fapt și de drept ce ar fi condus la conturarea opiniei instanței, s-a concluzionat că tranzacțiile înregistrate nu au fost efectuate în realitate.

În al doilea rând, recurenta precizează că sunt incidente dispozițiile art. 304 pct.9 Cod pr.civilă, sentința fiind pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a prevederilor incidente.

Prin decizia de impunere nr. _____ emisă în baza raportului de inspecție fiscală, s-au stabilit în sarcina societății, obligații suplimentare de plată, pe motiv că unul dintre furnizorii de la care achiziționa mărfuri, respectiv SC _____ SRL „nu ar funcționa la sediul social declarat și nu ar fi depus declarațiile privind obligațiile către bugetul general consolidat, deconturile de taxă pe valoarea adăugată și celelalte situații la organul fiscal teritorial”, considerându-se că societatea nu avea drept de deducere TVA, înscris în facturile fiscale, apreciindu-se în mod greșit această operațiune, drept o cheltuială nedeductibilă fiscal.

Mai arată recurenta că împotriva deciziei a formulat contestație, iar ulterior, prin decizia nr. _____, DGFP Dâmbovița a dispus suspendarea soluționării contestației până la rezolvarea definitivă a cauzei penale ce a făcut obiectul dosarului nr. _____, a Parchetului de pe lângă Judecătoria Pucioasa, fiind scos de sub urmărire penală și nereținându-se în sarcina sa, ca administrator, nicio infracțiune (prev. de art. 9 lit.c din Legea nr.241/2005 sau de art. 43 din Legea nr.82/1991), deci nicio faptă penală ce ar fi constat în înregistrarea unei facturi fiscale, deducând, astfel, nelegal TVA.

De asemenea, recurenta precizează că decizia nr. _____ privind soluționarea contestației sale, emisă de DGFP este nelegală, deoarece textele de lege – art.21(4) lit.f, art.145,art.146(1) au fost greșit interpretate, societatea respectând integral prevederile legale estimate pentru deducerea TVA, documentele fiind înregistrate în mod corect în contabilitate.

Tribunalul Dâmbovița nu a făcut referire la incidența art. 21(4) lit.f din Legea nr.571/2003, care prevede că nu sunt deductibile cheltuielile înregistrate în contabilitate, ce nu au la bază un document justificativ, conform legii, interpretând nelegal art.145 și 146 din lege, societatea având dreptul deducerii taxei aferente achizițiilor respective, îndeplinind condiția prev. de art. 155(5) din același act normativ, arată recurenta.

Totodată, aceasta învederează că Tribunalul Dâmbovița nu a analizat și interpretat în nici un fel concluziile raportului de expertiză contabilă judiciară efectuat în cauza penală, care a concluzionat că facturile îndeplineau condițiile privind documentele justificative prevăzute de Codul fiscal și Legea contabilității, pentru înregistrarea TVA și deducerea sa, motivat și de dreptul conferit societății prin înregistrarea acesteia ca plătitoare de TVA, facturile conțin informațiile prevăzute de art. 155(8¹) din Codul fiscal, iar la data înregistrării și deducerii TVA societatea cumpărătoare nu avea informații referitoare la regimul juridic al SC _____ SRL București.

De asemenea, aceeași expertiză nu a constatat existența unor documente din care să rezulte că SC _____ SRL a avut cunoștință de neregulile

semnalate cu privire la societatea emitentă a celor 7 facturi SC SRL pentru a-i fi opozabile, precizează recurenta.

În final, aceasta motivează că singurul considerent din motivarea sentinței, în sensul că tranzacțiile înregistrate nu au fost efectuate în realitate, nu este precedat de nicio motivație în fapt și în drept, așa cum prevăd dispozițiile art. 261(5) Cod procedură civilă, hotărârea necuprinzând motivele care au format convingerea instanței, neanalizându-se susținerile și apărările sale.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, urmează să respingă recursul ca nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare:

Cum bine a motivat prima instanță, reclamanta nu poate beneficia de dreptul de deducere al TVA, cât timp societatea beneficiară, respectiv SC

SRL cu care aceasta a efectuat operațiuni comerciale în lunile aprilie și mai 2005 nu funcționează la sediul social declarat, nu a depus declarațiile privind obligațiile către bugetul general consolidat, deconturile de taxă pe valoarea adăugată, etc., la organul fiscal teritorial.

Astfel, organele de inspecție fiscale au considerat cheltuielile cu marfa în discuție, respectiv piei bovine nedeductibile fiscal, fiind efectuate în baza unor documente nelegale, în cauză nefiind îndeplinite condițiile prev. de art. 155(5) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal.

Această interpretare a organului fiscal a fost dată, în condițiile în care, în Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din 30.10.2008, s-a precizat că numitul menționat în facturi ca fiind delegatul mărfii, nu a semnat facturile respective.

Deci, potrivit expertizei grafice, acesta nu a semnat facturile și implicit nu a însoțit marfa. Această constatare coroborată cu verificările sale la firma furnizoare, a condus la concluzia că facturile sunt nelegale, iar în baza unor facturi nelegale nu se poate deduce TVA-ul.

Concluzia la care a ajuns intimata este de fapt cea legală, deoarece tot din Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală din Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Judecătoria Pucioasa rezultă că SC SRL București a fost înregistrată și atestată fiscal la , a ridicat formulare cu regim special la , iar în evidențele contabile ale SC SRL au fost înregistrate facturile fiscale la

și
În concluzie, soluția primei instanțe este legală, aceasta reținând corect că, cerințele legale pentru conținutul facturilor nu sunt formale, datele trebuie să fie reale. Or, în cauză, s-a dovedit că delegatul respectiv nu a semnat facturile, că firma furnizoare nu funcționa legal, neexistând la data respectivă pentru a putea să-i achite prețul și TVA-ul în mod legal.

Așa fiind, motivele de recurs formulate nu sunt fondate, din materialul probator administrat în cauză rezultând situația de fapt sus-

menționată, în cauză respectându-se dispozițiile Legii nr.571/2003, privind Codul fiscal.

Văzând și dispozițiile art. 312(1) Cod procedură civilă, Curtea va respinge recursul ca nefondat.

*PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:*

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de contestatoarea S.C. S.R.L. cu sediul în comuna _____, sat _____, Județ Dâmbovița, împotriva sentinței nr. _____ din data de _____ pronunțate de Tribunalul Dâmbovița în contradictoriu cu intimata **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE DÂMBOVIȚA**, cu sediul în Târgoviște, str.Calea Domnească, nr. 166, Județ Dâmbovița.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 22 iunie 2009.

Presedinte,

Judecători,

Grefier,

*Fiind plecată în concediu de odihnă,
se semnează de către
grefierul șef de secție.*

red.DR

Tehnored.M.A.

2 ex./26 06 2009

d.f. Tribunal Dâmbovița

j.f.

Operator de date cu caracter personal

Nr. notificare

